

Bureaukrati når det er værst

Hvor er vi heldige i Danmark!

I SOSU-uddannelsen ved Bornholms Sundheds- og Sygeplejeskole har jeg mangfoldige opgaver ud over at undervise.

En af de større og tilbagevendende opgaver er at hjælpe elever til at finde praktikpladser i udlandet, hvor de som SOSU-elever kan tilbringe 5 uger af deres 2. praktikperiode. Som elev kan man komme til et hvilket som helst land i Verden. Det kræver store overvejelser i forhold til hver enkelt elev at arrangere praktik i udlandet (PiU).

Gennem de sidste små tre år har jeg bl.a. sendt 10 elever i PiU i Indien. Jeg har fået et fantastisk godt samarbejde i stand med Salokaya Faculty of Health Sciences, en højt estimeret sygeplejeskole, som ud over Danmark også har tæt samarbejde med sygeplejefakulteter i USA.

Vores elever er blevet hjerteligt modtaget i New Delhi. De er blevet afhentet i lufthavnen, er blevet indlogeret, er blevet kørt alle vegne, og er i det hele taget meget velkomne. Deres hverdag under opholdet i New Delhi har været planlagt skematisk med studiebesøg på såvel sygehus, som i psykiatri og i primær. Det har givet en oplevelse for livet, stor personlig udvikling og faglig nuanceret oplæring, der kan bygges videre på, når eleverne kommer tilbage til Danmark for at gøre deres uddannelser færdige.

I starten var det lidt svært for eleverne at skaffe sig visum til Indien; men straks har de fået hjælp fra Indien med tilsendelse af dokumentation for tilhørsforhold i de fem uger, opholdet varer.

I Delhi har vores værter ud over at sørge for faglige udfordringer, arrangeret turistudflugter i weekenderne. De har på alle måder været gæstfrie, og de har været der for eleverne. Uanset hvor eleverne har været på besøg, er de blevet budt velkommen i såvel offentlige institutioner som i folks private hjem. Alle har taget imod dem med åbne arme og behandlet dem med respekt. Eleverne har følt, de var noget særligt.

Endelig kan vi gengælde gæstfriheden:

I sommeren 2011 meddelte præsident Jayaa Singh fra Salokaya Faculty of Health Sciences, at hun havde to studerende, der var særligt dygtige, som hun gerne ville belønne med en tur til Danmark.

Her begyndte besværlighederne for alvor!

Jeg undersøgte hjemmesiden Ny i Danmark for at finde ud af hvilken type visum vores gæster skulle søge, og sendte dem en invitation til at bo hos mig uden beregning, da jeg fra besøg på Salokaya ved, de

studerende er ulønnede og i mange tilfælde ingen opsparing har. De to gæster skal besøge sygehus, døgnpleje og psykiatri; men de skal *ikke* være ansvarlige for nogen form for pleje. De skal "snuse" til det danske sundhedsvæsen og den danske kultur. Jeg følte mig usikker på, om de skulle have den ene eller den anden type af visum og ringede derfor til Ny i Danmark / udlændingesservice for ikke at begå fejl, så opholdet blev udskudt. Vi skriver august 2011.

Udlændingesservice har åbenbart mange kontorer. Jeg skrev en mail til dem, som jeg ikke fik svar på. Da jeg rykkede for svar fik jeg besked om, at de studerende, der skulle på besøg her i landet, skulle søge om visum som studerende. Prisen: 2125, kr. pr studerende for behandling af sagen, et krav om at hver studerende skal have et bankindestående på 5486 kr. svarende til SU. Derudover skal der betales 650 kr. for at aflevere ansøgningen til ambassaden i Delhi. En udgift på 2775 kr. for at besøge vores land, og dokumentation for stort indestående i eget navn på en bankkonto! At de var inviteret til at bo og leve gratis kunne ikke ændre på den beslutning.

Jeg valgte 23. august at skrive til Minister for flygtninge, indvandrere og Integration. Jeg var helt sikker på, Søren Pind kunne fortælle mig, der var sket en fejl. Efter at have rykket for svar kom det 12. september. Ikke fra Søren Pind, for han var nu optaget af en valgkamp; men fra Helle Christensen, Erhvervsenheden, måske kontorassistent? Det fremgik ikke af svaret. "Sagen – er - korrekt – behandlet – og – prisen – er *****". Men *var* den nu det??

Hvor fattige har vi lov at kalde os i Danmark?

Telefon til Udlændingesservice. Det ene kontor, Det andet kontor, Det tredje kontor, Tilbage til det første kontor. Skal det være kortere besøg? Skal det være turistvisum? Skal det være studerendevisum? Er der et helt andet visum? Ingen kan give et konkret svar. Alle har masser af idéer; men konkret besvarelse af et konkret spørgsmål var det ikke muligt at få. Alle er søde og venlige; men det hjalp mig ikke i situationen. "Prøv igen i morgen, for hende du skal tale med er her ikke i dag". Dagen efter: Kontor fire, kontor et, kontor tre, kontor to. Der er ikke noget at gøre. Det skal være dyrt at komme til Danmark. Som damen i kontor to sagde: "Det er den pris det koster at behandle alle ansøgninger på bedste måde. Det vil du være glad for i sidste ende, når dine gæster får deres afgørelse".

25. oktober, med en flov smag i munden, var jeg nødt til at kontakte mine venner i Indien og fortælle dem, at det altså er så dyrt at komme til Danmark. Jeg undskyldte ikke mere. Det havde jeg gjort mange gange, men jeg gjorde dem klart, at jeg skammede mig over at være indbygger i et land, der er så fattigt, at vi ikke engang kan byde gæster velkomne, uden at de skal betale for dem mega summer ved kasse et! Med de høje priser valgte de Indiske studerende at vente lidt med visumansøgning. De ville lige finde ud af

muligheder for støtte. Jeg var utrolig ked af det, men fuld af forståelse for beslutningen. Jeg ville overveje, om vi på skolen skulle sende flere til Indien, når vi ikke kunne gengælde den gæstfrihed, vi havde mødt. Straks sagde Jayaa Singh, at jeg selvfølgelig skulle sende danske elever til hende. De var jo glade for at komme til Indien, så det skulle jeg ikke forhindre dem i. Det gjorde det endnu mere pinligt at være bosiddende i lille, fattige Danmark.

Håb forude.

Efter den nye regerings tiltrædelse blev der talt rigtig meget om åbenhed over for andre kulturer og fordelene ved at få udenlandske studerende til Danmark og danske studerende til udlandet. Jeg overvejede derfor i flere dage, om jeg skulle vove pelsen nok en gang med risiko for at skuffe de indiske studerende. Jeg gjorde det. Kontor 1, Kontor 3, Kontor 4, Kontor 2, Kontor 4: BINGO. En rigtig behagelig herre tog sig tid til at høre på, hvad jeg sagde. "Det er da fuldstændig galimatias", sagde han. "Studerende på besøg i 5 uger skal jo ikke selvstændigt tage hånd om noget". Nej, det måtte jeg da give ham ret i. Han gav mig derfor besked om, at mine gæster skulle søge turistvisum. Jeg blev henvist til at sende en invitation til ambassaden, og jeg arbejdede hurtigt. Måske kunne det nås inden jul? Jeps! Det var den 2. november 2011. Jeg ringede igen den 3. november og fik besked på, det var korrekt. Jeg skulle bare tage fat.

Bureaukrati.

I Indien kridtede de skoene. De henvendte sig på den Danske Ambassade i New Delhi for at aflevere papirer. Opgaven var udliciteret til VFC Global Services, New Delhi. De bad om program for opholdet. Da der ikke var noget program, kun en venskabelig invitation, lavede jeg aftaler med mange forskellige, for at gæsterne skulle få størst muligt udbytte. Jeg skrev et program og sendte det af sted. De skulle have en kopi af mit pas. Passet blev skannet ind og sendt, og den 15. november var alt i orden. Det kunne stadig nås inden jul. Vente, vente, vente. Ringe og rykke, nu vidste jeg, det var kontor 2. Vente, rykke. Besked om, at jeg skulle sende en mail hvori jeg forklarede, at det var vigtigt, sagerne blev hastebehandlet. Sendte besked om hastebehandling. Vente. Rykke. Besked om, at man aldrig hastebehandlede, med mindre det drejede sig om fødselsdag eller dødsfald. Vente, Rykke. Besked om, at man altså lige havde modtaget visumansøgningen og først modtaget den i ambassaden i New Delhi den 23. eller 25. november. Det afviste jeg. Jeg havde set kvitteringen. "Den er ikke fra Ambassaden, men fra licitationskontoret, så 1 måned fra modtagelse i Ambassaden". Æv, Æv, Æv. Nu havde alle lige glædet sig til at fejre multikulturel jul. Min tålmodighed var ved at være brugt op. Jeg talte om bureaukrati til den stakkels dame, jeg talte med i telefonen og undskyldte selvfølgelig og sagde, jeg godt vidste, det ikke var hende.

Vente, vente. Den 27. december kom der svar. Afsendt den 21. december. **Afslag** på anmodningen om visum for de to studerende. I afslaget står der, at ansøgningen er indgivet med formålet forretningsbesøg, og at de studerende ikke er berettiget til visum til et sådant besøg. Jeg ved, der er søgt om turistvisum.

Mon der er sat et forkert "flueben"? Og kunne det rettes med lidt "kvajelak" og en kuglepen? Har jeg rykket for mange gange for at få et svar? Helt konkret: HVAD VAR DET, DER VAR GALT?

Jeg har lige sendt tre elever til New Delhi. De blev afhentet i lufthavnen, installeret i en lejlighed, og som de skrev i deres sms til mig den 31/ 12 KL. 00.10, så var køleskabet fyldt op, og alt helt perfekt. De følte sig meget velkomne.

Jeg skammer mig over mit lands fattigdom over for, og vores angst for mennesker fra anden kultur. Hvad bilder vi os ind med at tro, alle fra andre lande har skumle bagtanker, så vi ikke vil have dem ind i landet? Hvor er min selvbestemmelsesret til at se de mennesker, jeg ønsker at tage imod i mit eget hjem? Hvordan kan andre, som ikke kender de piger, jeg har inviteret, beslutte, at de ikke er gode nok til min bopæl? Stakkels Danmark, hvor går vi glip af megen rigdom, vi kan høste fra andre.

Kære Danmark. Lad være med at fortælle mig, vi gerne ser andre landes studerende her. Det passer nemlig ikke. Så at læse Information den 2. januar 2012 duer heller ikke. De skriver nemlig, at "Studerende fra andre lande gavner Danmark", og den opfattelse har det officielle Danmark åbenbart ikke.

Venlig hilsen

Dorte Andersen

Bornholms Sundheds- og Sygeplejeskole

PiU-ansvarlig

Ullasvej 6

3700 Rønne